

Glas iz Razbora.

(Izv. dopis.)

V naših visokih hribih živimo duševno le malo omikani planinci, a telesno korenjaški gorjanci popolnoma mirno in tiho, in svet ne izvé nikoli nič kaj novega, prosimo pa torej vsaj tokrat, naj nam čast. uredništvo dovoli v „Slov. Gospodarju“ primeren prostorček za naše poročilo. Ne bomo obširno poročali, da je letos Bog dal beli ženi — smrti — posebno oblast čez našo faro, ona je do sedaj nenavadno marljivo opravljala svoj grozoviti posel, ali slišimo, da tudi drugod, tu pa tam enako urno maha s svojo ostro koso. Ne bomo nadalje tudi obširno poročali o splošnji nezadovoljnosti, katero nam pouzročuje neka še le leta dni med nami živčca, po svojem poklicu sicer odlična oseba s svojim vznemirjevanjem. Nam tega naša potrpežljivost in miroljubnost že iz tega ozira ne dopušča, ker nečemo bližnjega slabosti svetu razkrivati. Naš namen je le, očitno izraziti svoje veselje, katerega smo že dne 2. oktobra t. l. in po tem dne 21. novembra doživeli. To je še sedaj in kakor upamo, videč iz vseh okoliščin, da bo tudi zanaprej navdajalo naša Bogu hvaležna srca.

Ko smo letošnjo jesen za trdno izvedeli, da nas bodo tedanji naš od vseh nas jako ljubljeni župnik, č. g. Fr. Rojko preselivši se v sosednjo faro, zapustili, bili smo neizmerno potrti, še bolj pa po tem, ko smo bili neke tedne celo brez dušnega pastirja. Zdelo se nam je takrat, da je bila naša fara podobna panju bučel, kadar svojo kraljico — matico — zgubi. Toda božja previdnost, ki tudi za najmanjšo stvarico skrbi, nas ni ravno dolgo pustila v tem žalostnem stanju. Navdala je ona preč. kn. škofijstvo s previdno mislijo, da nam je to ravno ljubeznjivega in vsestransko značajnega ter z ozirom na starost ko nalašč za našo faro prikladnega č. gospoda Fr. Klepač-a za provizorja poslalo.

Naša prej močno potrta srca so se koj oveselila, ko smo novega gospoda ugledali in jih že tisto jutro — na dan dohoda — sv. mašo z jako visokim in krepkim glasom popevati slišali.

Vendar pa to naše veselje tedaj še ni stalo na trdni podlagi, ker še nismo bili zagotovljeni, da bodo kot župnik ostali pri nas. V malih dneh pe tem pa smo koj spoznali na njih, da se ne ustrašijo nobenih težav, ne silnega vetra, kateremu se upogujejo najmočnejša drevesa, ne velikanskega snega, ne težavne hoje po strminah, ne dolgega časa, česar vse je lastnost našega visoko planinskega kraja in je za nežno občutljivega človeka skoraj neznosljivo. Z eno besedo: pokazali so se koj po prihodu trdnega kot skala zoper vse ovire, ki so jih v kratkih dneh deloma sami skusili, doloma pa jih od

drugih slišali. To je bila v pravem pomenu njih skušnja za življenje v visokih hribih, katero so srečno prestali in jo z dobrim uspehom dovršili, ona pa jim tako rekoč daje spričalo neomahljivosti in le na podlagi tega spričevala jim je bilo mogoče prositi za to faro, ki so jo v resnici tudi dobili.

Vse to je še le dalo trdno podlago našemu veselju. Le težko smo že pričakovali dneva slovesnega umeščenja ali inštalacije, pri kateri priliki posebno smo želeli goreče Boga prositi, naj bi po svoji neskončni milosti dal novemu g. župniku dolgo in zadovoljno življenje med nami. Pripravljeni smo bili po možnosti delovati na povišanje slovesnosti. K ljubi temu pa se je stvar vendar sukala tako, da bi nam bilo upanje na slovesno inštalacijo skoraj po vodi splavalo. Kajti razne okoliščine, sosebno pa ta, da nam je že zima pred durmi, so preč. g. dekana in nadžupnika Šmartinskega ovirale, da si niso upali odločiti se za odhod v visoki Razbor. (Konec prih.)

Dopisi.

Iz Negove. (Prenovljenje in blagoslavljanje cerkve.) [Konec.] Vse, kar je v cerkvi, imamo večinoma novo ali ponovljeno. Dobili smo tudi novo Marijino podobo patronico naše cerkve. Dne 7. septembra smo jej šli tri četrt na pet popoldne četrt uro od cerkve naproti in nazaj gredé jo je spremljalo blizo dvesto belo oblečenih deklet z vernim ljudstvom, med petjem, sviranjem godbe in pokanjem možnarjev. Potem je bila večernica in ob osmi uri zvečer, kakor pri nas pravijo „rimska procesija“ belo oblečenih deklet. In to je bil lep prizor, videti toliko lučic brleti v nočni tmni. Drugi dan smo obhajali rojstvo preblažene device Marije naše farne patrone. In res se je nam v našo cerkev tako rekoč narodila nova podoba preblažene Device Marije. Na glavnem altarji imamo pet velikih podob svetnikov. Na sredini stoji podoba prebl. device Marije. Njej na desnej strani podoba nje matere Ane, na levej strani podoba nje očeta Joakima in tem na vsakej strani podobi sv. Cirila in Metoda. Vse podobe nam je prav lepo in umetno izrezal naš slovenski rojak in kipar g. N. Perko pri sv. Trojci v slov. goricah. V kratkem dobimo tudi manjši zvon nov, katerega nam že preliva g. Janez Denzel v Mariboru. Menda bo že pel, ko še bodo brajci te vrstice v roke dobili. Dne 20. oktobra smo dobili drugo Marijo mater Lurško, katero smo ravno s tako slovesnostjo sprejeli kot prvo. Stoji na levem stranskem altarji v duplini. Na desnem stranskem altarji pa stoji sv. Anton puščavnik tudi v duplini. Cerkev so nam blagoslovili prečastiti gospod dekan od sv. Lenarta. Pred blagoslavljanjem so

in več obrodili od lani. Prodaja se pa različno, namreč: 4, 5, do 6 goldinarjev staro vedro. Le kupci so redki, kakor zvezde na oblačnem nebu. Torej pridite po vino! Imamo še tudi večletne starine. Sadja smo tudi prav veliko imeli, posebno jabelk, nekaj smo jih prodajali, nekaj pa sušili. Sploh kdor ni poletu rok križem držal, tudi ne bode to zimo stradal, smemo torej pač posebno Bogu hvaležni biti. — Naš okr. zdravnik, g. dr. Keppa, pač ni več za svoj namen. Kaj pa je? Čujte: Ni še dolgo tega, kar pride k nam po svojem popotovanju, da si ogleda vode, pokopališče, in drugo. Ker je ravno memo šel, zato ga nek tukajšnji kmet in posestnik nagovori in prosí, naj bi k njemu prišel in njegovega bolanega otroka ogledal ter mu zdravlila zapisal. Ali kaj stori gospod doktor? „Pazite, reče, kedar nazaj domu grem, tedaj ga na cesto prinesite!“ O ti — ! Te časti mu kmet ni naredil. Zakaj gospod ni hotel v hišo, to se ne vè. Se li križa boji, ker je tam v hiši, ali pa bi ne bil po stopnjicah mogel v hišo zlesti? Kaj pravite, g. doktor? Želite-li, da bi tudi vas, ko obolite, ali vašega otroka, tudi na cesto nesli in bi vi tam zdravlila čakali? Vi ste se nas znabiti naveličali, mi pa smo se tudi vas. Tukajšnje občinske ceste tudi niso vam po godi. Vi ste že se zoper našega mladega župana pritožili zavoljo cest, ali kdor ni brljavih oči, lahko vidi, da so naše ceste dosta boljše, kakor so bile pred šestimi leti. Ceste, kakor so v mestih, ne moremo delati, pri nas denarji ne cvetijo. Kmeta že itak vse žuli, ni treba, da se to godi še tam, kjer ni treba.

D

Iz Cezanjevec pri Ljutomeru. (Nagla smrt.) Velik in nenavaden spreved vršil se je dne 1. dec. od naše cerkve na tukajšnje pokopališče. Jareninski kaplan, čast gospod Franc Murkovič, spremljali so z Ljutomerskima gospodoma kaplanoma svojega očeta h večnemu počitku. Pokojnega očeta Franca Murkovič zadela je nagla, nenavadna smrt. V ponedeljek večer, dne 26. novembra, hodili so k konjem gledat, in so enega malo z bičem vdarili; priletelo je pa tudi po drugem, in tisti je v njih brsnil. Čeravno jih je bolelo, šli so še polagat, in so se potem brez skrbi vlegli. V torek predpoldnom pa so postale jim že bolečine tako hude, da so se dali prevideti s sv. sakramenti in se pripravili na pot v večnost. Čeravno sta zdravnika vse skušavala, vendar jim nista mogla podaljšati življenja. V sredo predpoldnem pa se jim je sicer nekoliko vzboljšalo, ali odvečera so se jih zopet lotile silno hude bolečine. Z nočjo rastle so tudi bolečine. Ob $\frac{1}{2}$ 3. uri so le samo zaspali. — Po človeški sodbi bi bili pokojni še lahko veliko let živeli, ker so bili sploh zdravi in krepki; ali Bog je drugače sklenil. Gospod sin, kaplan v Jarenini, dobili

so brzojavno poročilo o bolezni očetovi ravno eno uro pred očetovo smrtjo; prišli so še tisti den, ali očeta so našli že na mrtvaškem odru. Spreveda se je vdeležila šolska mladina z gg. učiteljema in velika množina ljudi. Pokojni oče Murkovič bili so rojeni l. 1828, in so dovršili že 60. leto. Ravno meseca novembra pred 17. leti umrla sta v enem meseci, namreč oče dne 7. decembra 1864, mati pa dne 30. decembra 1848. Pokojni Murkovič so bili poštenjak od nog do glave, izvrsten gospodar, dober sosed in nasprotnik delitve loga. V naši občini so bili vedno naj veljavnejši mož. Murkovič so bili sploh vrl narodnjak, več časa ud čitalnice Ljutomerske, ud posojilnice, večletni župan, potem občinski predstojnik, šolski načelnik, cenilni mož, cerkveni ključar pa okoli 30 let. Za našo cerkev, posvečeno sv. Roku in sv. Boštjanu, so dali preliti mali zvon, ki je bil počil in ta je potem prvokrat zvonil pokojnemu gospodu župniku Šrolu. Tudi nove svečnike so spravili in še veliko drugega so za cerkev in šolo storili. Naj počivajo v miru! Kmečki sin.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvo, svitli cesar je preživel 40. obletnico svoje vlade v Miramare pri Trstu. Tudi je ondi svitli cesar napisal ljubeznjivo zahvalo vsem svojim narodom za njih raznolične spomenice tega dneva. Iz Miramare pa sta se svitli cesar in cesarica povrnili na Dunaj že koj drugi den pozneje. — V drž. zboru se je v torek načrt postave o kmečkem dednem pravu vzprejel z veliko večino. Zoper njo so glasovali vsi, ki jim še tiči prenapeti liberalizem v koži. — Poslanci Vošnjak in tov. so predložili v drž. zboru nasvet, naj skrbi vlada za izdatno nasajenje ameriških trt. — Štajarska dežela vzame na posodo 12. milj., vidi se, da še nismo iz dobe napredka — v dolgovich. — Knez Liechtenstein je govoril v drž. zboru jako lepo in pokazal, da pozna in ljubi kmeta stare korenine. — Nemški liberalci na Koroškem se kažejo slej kakor prej neprijazne svojemu škofu. Kjer jim je moči, tam so kar k redu, naj se napravi škofu kaka ovira. Sedaj se godi tako pri dij. semenišči, za katero se nabira denar. Ali se bojé ti možje vrlih in vnetih dušnih pastirjev? — V Ljubljani so v ponedeljek, dne 3. decembra, slovesno odpri novi obrtni šoli. Učencev in učenk je že skorej preveč za začetek. — Iz Vipavske doline zapuška čedalje več kmetov svoje posestvo ter se izseljuje v južno Ameriko. To ni dobro znamenje in treba bode vladi, da misli na to, kako se vzboljša ljudem ondi življenje. — Gorica dobi novo blaznico, hišo za vnorele ljudi. Čudno, da se množi skorej po vseh deželah število tacihi ljudi. — V Trstu so iredentovci te